

L'home de gel

José Ramón Bauzà governa impertèrrit, sense deixar-se influir per res ni per ningú que no sigui el seu reduït cercle de confiança.

El dimarts és el dia de sessió plenària del Parlament balear. La setmana passada era un dia complicat, *a priori*, per al govern. Perquè la sanitat pública s'havia alçat en rebel·lia. Caps de serveis que havien dimitit per raó de les retallades pressupostàries, queixes dels usuaris per acumulació de pacients a l'UVI de So n'Espases –nou hospital de referència, inaugurat fa poc més d'un any–, saturació dels llits, el Col·legi de Metges contra les retallades... La situació era tan greu que la premsa local obria les edicions del dia amb titulars com ara “Les retallades posen en peu de guerra la sanitat pública” o “El cap d'urgències de So n'Espases dimiteix en ple col·lapse”.

Enmig d'aquest desgavell a la sanitat il·lenca, la portaveu socialista, Francina Armengol, aprofitava una pregunta al president per a recollir el malestar que havia esclatat i assegurarava que la gestió del govern “fa disminuir la qualitat de la sanitat pública” a les Balears. El president, José Ramón Bauzà, prengué la paraula per a contestar a Armengol: “Estic satisfet” amb la qualitat “que s'ofereix als ciutadans”. Simplement això. En plena rebel·lió de metges, el president es mostra del tot fred –més que això, gèlid– i es congratula de la gestió que fa el seu govern a la sanitat. És una bona mostra del caràcter d'aquest home, nascut a Madrid ara fa 40 anys.

Fred. Vuit mesos després de ser investit com a president del Govern de les Illes Balears, Bauzà ja ha consolidat la imatge que respon més bé a la seva natura, la d'un home de caràcter extremadament fred. No s'altera, no gesticula mai ni menys ni més que habitualment, no aixeca mai la veu, no es mostra enfadat per res ni tampoc massa content... És pur gel. És significatiu que la nit electoral del 22 de maig, quan una gernació cridava d'alegria davant la seu del PP, sortís i fes callar les aclamacions que rebia per a demanar als congregats que "siguem tots conscients de la responsabilitat que ens espera, no és moment per a gaires alegries sinó per a la responsabilitat". A més d'un dels presents se li quedà glaçat –i això que feia ja caloreta– el riure. Aquest setmanari, que hi era, va poder sentir com una senyora castellanoparlant exclamava: "Qué *desaborio* es el chico."

Aquell dia molts militants del partit conservador començaren a entendre com és Bauzà. Un home correcte, però fred. Un polític diferent de tots els que havíem conegut. "Jo no som una persona que sorprengui ningú. Puc ser fins i tot avorrit, perquè som previsible. He dit què faré i ho faré. Punt." Així s'adreçava a la cambra en un dels moments en què contestava les intervencions de l'oposició durant el debat de la seva investidura.

Aquesta fredor s'ha anat repetint una vegada i una altra. No tan sols del partit enfora, sinó també cap endins. EL TEMPS ha tingut coneixement d'un fet prou il·lustratiu del caràcter de Bauzà: un ex-conseller d'un govern de Jaume Matas, que corria perill de ser encausat en un dels molts de casos de corrupció d'aquella època, se n'anà a veure Bauzà per a demanar-li que el fes senador en representació autonòmica. Així gaudiria de l'aforament especial que tenen els membres de la cambra alta espanyola. La resposta va ser amable en les formes, però gèlida en el fons: que ja tenia candidats per als càrrecs de senadors i que, per tant, no podia atendre la seva petició. L'ex-conseller, finalment, fou encausat.

Una altra mostra de la fredor de Bauzà. Poc després de ser nomenat per la direcció de Mariano Rajoy com

José Ramón Bauzà el dia que jurà el càrrec de president del Govern de les Illes Balears.

a president del PP balear –arran de la dimissió de Rosa Estaràs, l'estiu del 2009–, a Palma començaren a córrer rumors sobre la seva vida privada. No és el primer polític que ha de fer cara a una guerra bruta semblant. Però la diferència fou que, en el seu cas, els rumors es varen estendre tant que eren motiu de tertúlies de cafè, fins i tot entre militants del PP. En certa ocasió, abans de les eleccions del maig, un càrrec conservador, preocupat per aquesta qüestió, li digué: "Tu saps què diuen de tu?" Segons la font que ho contà a aquest setmanari, pareixia que la intenció era que Bauzà fes algun gest per a desmentir les males llegendes. Ell contestà, displicent: "No perd temps en dois."

Un altre exemple. Bauzà és casat amb una professora d'ensenyament secundari. Es diu Alejandra Marquina. Va néi-

xer a les Canàries, tot i que viu des de fa molts anys a Mallorca, on va conèixer el seu espòs. Parla català amb absoluta normalitat i treballa a l'Institut d'Ensenyament Secundari Juníper Serra, situat a la populosa barriada palmesana de Son Cladera. Entre el juliol del 2009, quan el seu marit va ser nomenat president del PP, i el 18 de juny del 2011, quan va prendre possessió del càrrec de president del govern, mai, ni una sola vegada, no va aparèixer en públic. De fet, segons que conta un professor de secundària, "ningú del centre no sabia que fos la dona de Bauzà". Els seus companys es degueren quedar de pedra quan veren les seves fotos acompanyant l'espòs el dia de la presa de possessió del càrrec. D'aleshores ençà, hom no l'ha tornada veure en públic.

Així és Bauzà. Fred i impermeable a quasi tot.

EEF
Maria Salom, José Ramón Bauzá i Mateu Isern, durant la nit electoral del 22 de maig del 2011.

Gestió personal. Aquest caràcter l'aplica a la gestió política. Quan va ser nomenat president, els qui volien un congrés extraordinari prengueren posicions en contra seu, per haver estat imposat per la direcció espanyola. Ell hi reaccionà d'una manera insòlita en la vida política illenca. Convocà l'elecció extraordinària de la presidència del partit per vot directe de tota la militància. Segur de si mateix, estava convençut que guanyaria el seu oponent, el representant del sector més anticatalanista del PP, Carlos Delgado. Per a guanyar, Bauzá s'alià amb barons territorials i amb el sector regionalista. Guanyà: 70% contra 30%. Quan tengué el poder intern, amb la fredor característica, es va desfer dels seus suports i girà l'estratègia del partit cap el pacte amb Delgado. Es va adonar que l'únic risc del PP a les eleccions li podia venir per UPyD. De manera que intensificà el missatge anticatalanista i traí els qui li havien donat suport.

Un film de sèrie B de Hollywood, dirigit per Michael Winner el 1972 i protagonitzat per un dels més famosos durs de cartó pedra, Charles Bronson, es titula *Fredament, sense motius personals*. El podia haver interpretat Bauzá. Ell és així. Fa el que creu o li convé a cada moment, i sacrifica aquells o allò que ja no l'interessa.

De víctimes seves dins el partit, n'hi ha a dotzenes. Entre les més conegudes, Jaume Font i Antoni Pastor. El primer és el creador de la Lliga Regionalista, partit que fundà (2011) perquè Bauzá li assegurà (primavera del 2010) que seria cap de llista per

Mallorca del PP i candidat a presidir el Consell Insular, i més tard (setembre del mateix any) li digué que no, que havia canviat d'opinió. Actualment un altre damnificat de la manera d'actuar i de ser de Bauzá és el batlle de Manacor, Antoni Pastor. Segons que assegura, el president li va prometre que seria portaveu parlamentari i, tanmateix, en el moment que es va constituir el Parlament (juny del 2011) Bauzá féu portaveu Mabel Cabrer. Pastor, indignat, es declarà més regionalista que mai i ara fa de la desavinença amb el català la bandera amb què s'oposa internament al president. Té el futur –ningú no en dubta– fora del PP.

A Bauzá no li fa ningú la contra si no vol acabar malament. No perdona. Ni consulta res a ningú. Excepte un reduït cercle de confiança de què s'ha envoltat. Són un grup de fidels que gestionen la direcció del govern i del partit. La resta, hi influeix poc o gens. Amb la boca petita, un ex-càrrec important del PP, ara sense rellevància, es queixa perquè Bauzá “fa el que vol, no escolta ningú, no reuneix quan toca els òrgans del partit”. No és la primera vegada que hi ha aquestes queixes internes. Abans de les eleccions del maig passat, almanco dues vegades, barons i dirigents del PP, com ara Pere Rotger o José María Rodríguez, es van reunir amb Bauzá per a demanar-li que “consensuàs més les decisions que pren” tot sol. Va dir que sí. Però no canvià gens ni mica: nomenà ell directament la candidata a presidir el Consell, Maria Salom, i el candidat a l'Ajuntament de Palma, Mateu Isern.

Els òrgans del partit es limitaren a convalidar-ho.

Aquesta manera de fer les coses també la du a terme al govern. Tot passa per ell. Res no se li escapa. Ell i el seu reduït cercle de poder ho controlen tot. Els seus homes de confiança són Antoni Gómez, antic batlle d'Escorca –que es féu amic de Bauzá en el temps que era batlle de Marratxí– i que actualment és el conseller de Presidència; el diputat Òscar Fidalgo, advocat de professió; Martí Juaneda, un alliberat del PP que s'ha convertit en l'ombra del president des del càrrec de director l'Oficina de Coordinació del Gabinet de Presidència del govern; Jaume Crespi, batlle de Deià i conseller del Consell de Mallorca –considerat l'home del president a la institució insular–; i, per sobre de tots els altres, Javier Fons. Fons és actualment director del Gabinet de Presidència del govern, i també fou cap del gabinet de la batllia de Marratxí mentre Bauzá en fou el batlle. És llicenciat en ciències de la informació. És la verdadera mà dreta de Bauzá. Ell és darrere les estratègies polítiques, governamentals i de comunicació. Se suposa que per ordre del president, però no falta qui assegura que realment és ell el vertader cervell. Qui sap si és enveja, però, sigui com sigui, és cert que mana molt.

Aquest és el grup del poder al PP i al govern balear. Encara més: és el reduït grup que fins i tot eixampla el seu poder fins als consells insulars o ajuntaments governats pel PP quan cal. Per exemple, quan hi hagué consistoris que anunciaren que al·legarien contra la reforma legal que rebaixa el català, aquest grup –algunes veus asseguruen que fou Fons– feren telefonades en to molt imperatiu i ràpidament tot tornà a la disciplina. O quan la presidenta del Consell de Mallorca, Maria Salom, dubtà sobre la conveniència de tancar Ràdio i Televisió de Mallorca, des de Presidència li feren saber que no hi havia retorn possible, i es tancà.

Així és i actua Bauzá i el seu grup. No cal esperar-ne rectificacions, per exemple en l'ofensiva que ha engegat contra el català.

Miquel Payeras